

Στη συνδιάσκεψη του ΠΑΣΟΚ λίγο πριν από την 11η Νοεμβρίου δεν πήγε, για να μη γίνει μέρος του εσωκομματικού προβλήματος, στο συνέδριο του Μαρτίου δεν εμφανίστηκε, ενώ στις συνεδριάσεις της Βουλής απλώς παρευρίσκεται. Οι αντίπαλοί του κατηγορούν τώρα τον **Κ. Σημίτη** ότι κρύβεται, και οι φίλοι του επειδή δεν υπερασπίστηκε την οκταετία του απέναντι στους οπαδούς του Γ. Παπανδρέου που της φόρτωσαν όλα τα δεινά: από τις ήττες του 2004 και του 2007 μέχρι την προγραμματική αμνηχανία, ακόμη και τις κακές δημοσκοπήσεις.

Ωστόσο, ο πρώην πρωθυπουργός δηλώνει παρών με το τρόπο του: γράφοντας βιβλία.

Το νέο πόνημά του «Σκέψεις για μια προοδευτική διακυβέρνηση» (εκδόσεις Πόλις) περιλαμβάνει κείμενα ομιλιών του και μία συνέντευξη

ρά της αυτοδιοίκησης, την κατάσταση στην Παιδεία. Η προοδευτική διακυβέρνηση προϋποθέτει τεκμηριωμένη ανάλυση, δεν μπορεί να είναι μια αδιάκοπη άσκηση επί χάρτου».

■ Ο **Κ. Σημίτης** υπήρξε αρχηγός κόμματος όταν αυτό βρισκόταν στην εξουσία. Αναμφίβολα το δύσκολο είναι να μπορείς να σταθείς ως επικεφαλής όταν η παράταξη είναι στην αντιπολίτευση, ύστερα μάλιστα από μακρά περίοδο διακυβέρνησης. Κατά συνέπεια, οι συμβουλές του πρώην προέδρου έχουν την αξία τους, είναι όμως περισσότερο ακαδημαϊκού χαρακτήρα.

«Η αντιπολίτευση που θέλει ν' αποκτήσει πολιτική ηγεμονία πρέπει να παίζει πρωταγωνιστικό ρόλο στη διαμόρφωση της κοινής γνώμης. Πρέπει να ξεπεράσει το στάδιο κατά το οποίο η δραστηριότητά της συνίσταται μόνο στην παρα-

Νέες απαντήσεις με νέο βιβλίο

Ο Κώστας Σημίτης παρουσιάζει τις απόψεις του για την ανανέωση του ΠΑΣΟΚ στο βιβλίο του «Σκέψεις για μια προοδευτική διακυβέρνηση»

για την εξωτερική πολιτική, και αποτελεί την απάντησή του στις αιτιάσεις για εσκεμμένη απουσία από τις κομματικές διεργασίες. Είναι η δική του εκδοχή για το πώς πρέπει να παρεμβαίνει ένας ενεργός πολιτικός που δεν επιθυμεί να εμπληκτεί, συμμετέχοντας στην προσπάθεια ανανέωσης του ΠΑΣΟΚ και καταθέτοντας προτάσεις, μερικές εκ των οποίων ενοχλούν:

■ Στο κεφάλαιο για την προοδευτική διακυβέρνηση επιχειρεί ν' αναμετρηθεί με την ατμόσφαιρα απαισιοδοξίας, εστιάζοντας το ενδιαφέρον του στο χώρο της προοδευτικής παράταξης. Ως κλασικός σοσιαλδημοκράτης, οπαδός της διαρκούς μεταρρύθμισης, υποστηρίζει ότι «η κοινωνική αλληλαγιά είναι δυνατή, αλλά δεν σημαίνει πραγμάτωση μιας άληθης οραματικής κοινωνίας. Σημαίνει συνεχείς βελτιώσεις σε όλους τους τομείς με κοινωνική δικαιοσύνη για κοινωνική συνοχή, για μια δικαιότερη κοινωνία και για βιώσιμη ανάπτυξη».

■ Με όπλο την κυβερνητική εμπειρία του, αλλά και με διάθεση αυτοκριτικής, επισημαίνει πως «οι πολίτες αδιαφορούν για τους δεκάλογους κατευθύνσεων και τις εξαγγελιζόμενες γενικές αρχές, γιατί ζουν την πραγματικότητα των νοσοκομείων, την κακή οργάνωση και τη διαφθο-

κοποίηση και στο σχολιασμό των όποιων κυβερνητικών κινήσεων».

■ Εισπνέεται, με άλλα λόγια, το αυτονόητο: «Για να εισπράξει ένα κόμμα τη φθορά των άλλων, πρέπει να πείσει τους ψηφοφόρους ότι μπορεί να διαχειριστεί αποτελεσματικά τα θέματα εξουσίας».

■ Στο ερώτημα «Έχει έρθει το τέλος του δικομματισμού;» ο πρώην πρωθυπουργός δεν απαντά μ' ένα «ναι» ή μ' ένα «όχι». Προτιμά, όμως, τις σταθερές κοινοβουλευτικές πλειοψηφίες και τα εκλογικά συστήματα που περιορίζουν την αναλογικότητα της εκπροσώπησης: «Στα οκτώ χρόνια της πρωθυπουργικής θητείας μου γνώρισα έξι ιταλούς πρωθυπουργούς. Μια συνεπής και μακροπρόθεσμη αντιμετώπιση των προβλημάτων καθίσταται αδύνατη υπ' αυτές τις συνθήκες».

• Πολλά από τα παραπάνω, άλλωστε, αποτέλεσαν λόγους για τους οποίους διαφώνησε ανοιχτά με τη διάσπαση του ΠΑΣΟΚ: «Στάσεις και επιλογές που οδηγούν σε διάσπαση δυνάμεων δεν συμβάλλουν στην προσπάθεια απομάκρυνσης από την εξουσία της συντηρητικής παράταξης. Η ενότητα του προοδευτικού χώρου είναι αναγκαία και πρέπει να ενισχυθεί».

ΤΑΣΟΣ ΠΑΠΠΑΣ

